

โซน : มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมร่วมในอาเซียน

ရာမဇာတ်တော်

หย่าမဲး ဗံတင်္တော် (YAMA ZATDAW)

สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า (REPUBLIC OF UNION OF MYANMAR)

หย่าမဲး ဗံတင်္တော် คือการแสดงเรื่องรามายณะ มีการกล่าวไว้ว่า แต่เดิมการแสดงชนิดนี้ได้รับอิทธิพลการแสดงมาจากกรุงศรีอยุธยาเมื่อครั้งที่เสียกรุง ปี พ.ศ. ๒๓๑๐ ได้มีการบันทึกถึงเหตุการณ์การกวาดต้อนชาวสยามและนักนาฏกรรมในราชสำนักไปยังราชสำนักพม่า เป็นจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการถ่ายโอนรูปแบบงานนาฏกรรมสยามไปยังพม่า รูปแบบการแสดงแบบอยุธยาเป็นที่นิยมในราชสำนักพม่า และสืบทอดเรื่อยมาจนกลายเป็นนาฏกรรมชั้นสูงของราชสำนักพม่าไปโดยปริยาย พม่าเรียกนาฏกรรมของชาวอยุธยาว่า “โยเดียซาตจี” (Yodia Zat Kyi) ในระยะแรกนาฏกรรมสยามที่อยู่ในราชสำนักพม่า มีทั้งที่แสดงเรื่องรามเกียรติ์ และเรื่องอิเหนา ยังคงปรากฏให้ผู้แสดงเป็นชาวสยาม และใช้ชุดละครแบบยืนเครื่องของสยาม มีการใช้เครื่องสวมหัวอย่างแบบของสยาม ต่อมาเมื่อสมัยของพระเจ้าเซิงกูซาแมง (Singusa Min) หรือพระเจ้าจิงกูจา (พ.ศ. ๒๓๑๙-๒๓๔๒) บรรยาการของราชสำนักยังคงกลิ่นอายของความหรูหรา ร่ำรวย ทางวัฒนธรรม มีกวีชื่อ อุโท (U Toe) ได้เขียนเรื่องรามเกียรติ์ ขึ้นเป็นภาษาพม่า และมีพระนางตแดง (Thakin) หรือทะชินมินมี (Thakin Min Mi) พระมเหสีเอกของพระเจ้าจิงกูจา ทรงเป็นนักเขียนและกวีเอกที่ทรงพระปรีชาสามารถ ได้ทรงเป็นผู้ส่งเสริมและสนับสนุนการแสดงเรื่อง รามเกียรติ์ ซึ่งในภาษาพม่าเรียกว่า “หย่ามဲး ๗ตင်္တော်” (Yama Zatdaw) และพระนางได้มีการในนำเพลงพม่าที่แต่งขึ้นใหม่มาประกอบการแสดงแทนเพลงเดิมของชาวอยุธยา นอกจากมีการเปลี่ยนแปลงเพลงประกอบการแสดงแล้ว เครื่องแต่งกายของตัวละครได้มีการเปลี่ยนรูปแบบจากอยุธยาเป็นรูปแบบของพม่าในสมัยนี้ด้วย โดยคาดว่าเริ่มเปลี่ยนจากเครื่องแต่งกายของนางสีดาก่อน ที่แต่เดิมนุ่งผ้าตามแบบ

โขน : มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมร่วมในอาเซียน

อยุธยา ก็ปรับให้ตัวละครผู้หญิงใส่เสื้อทับแขนยาวแบบพม่า และนุ่งผ้าถุง (Htamein) แทน ซึ่งจะปกปิดขาและมีชายผ้ายาวห้อยอยู่ด้านหลัง ส่วนรูปแบบการแสดงก็ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นรูปแบบการแสดงแบบชาวพม่า ที่มีลักษณะเหลี่ยม และวาง คล้ายกับหุ่นพม่าอีกด้วย

Yama Zatdaw or Ramayana in Myanmar according to a history of Myanmar this performance affected by Ayutthaya when city was broke in Buddhist era 2310 has been recorded as a prisoner of war that had been forcibly moved to Ratanapura Angwa, with a group of craftsmen, drama, musician, the royal family forcibly taken as a prisoner, thus resulting in the transfer of the Siamese dance to Myanmar. Ayutthaya dance is popular in the royal court of Myanmar and continued to become a high class dance of the royal court of Myanmar. Myanmar calls the dance of Ayutthaya that "Yodia Zat Kyi". In the early stages of the Siam dance in the royal court of Myanmar there are both shows of Ramayana and I-nao and still appear to use the actors as Siam people and using the costume of Siam and headdress. Later, when the time of the King Sengsamang (Singusa Min) or Jing Giuja (2317-2342). The atmosphere of the royal court still retains the aura of luxury, rich culture and poets named U Toe translate Ramayana into Burmese languages and there is Phra Nang Teng (Thakin) or Takin Min Mi (Thakin Min Mi), the wife of the King of Jing Giuja was a writer and poet who was able to everything has supported the performance of the Ramayana, which in Myanmar is called "Yama Zatdaw", his wife have brought in newly created Burmese songs to represent the original songs of the Ayutthaya people. In addition to changing the music for the show and costume of the show was also changed into a Burmese style. Which is expected to start changing from Sita's costume first an originally clothed in Ayutthaya adjusting to the female character wearing a Burmese long-sleeved shirt and wearing Htamein. Which will cover the legs and have a long cloth hanging behind the style of the show was changed to a Burmese style that has a square shape and a band similar to the Burmese puppet as well.